

LBRIS

We know
books

Adina Lozinschi

Mă vei găsi în curcubeu

Prefață de Emilia Dabu

Cristian PlusArt

. Malu Mare, 2025

Cuprins

Scriitoarea Adina Lozinschi, unică și irepetabilă	5
Cu pușca la tâmplă.....	9
Din nou la masa de scris	11
Moș Vrăbiuță	14
Un bunic cofetar	16
Un pian de poveste	19
Spiritul locurilor	25
Eroul din familie.....	27
Meseriaș și nu exploatator	31
Unică și irepetabilă.....	33
Fetele din alte vremuri	37
Tristeți și bucurii ale unei familii	41
Simțul umorului este din naștere.....	47
Falsitate și sinceritate.....	54
Istoria tumultuoasă a unei case.....	56
Săgeata de foc din învățăturile bunicului.....	58
Adina Lozinschi - C.V. literar.....	61
Album foto	71

Scriitoarea Adina Lozinschi, unică și irepetabilă

Adina Lozinschi, prozatoarea lumilor văzute, ori doar visate, autoarea a nouă cărți iubite și foarte iubite, deseori, abordând un întreg univers al lumilor noastre, ne aduce în dar încă o taină a evoluției sale literare, romanul „Mă vei găsi în curcubeu”.

Abordând în stil propriu epopeea unei familii de intelectuali de excelență, cu toate luminile și neluminile existențiale, Adina Lozinschi continuă să îmbogățească arborile genealogic al propriei existențe în timp și spațiu cu noi ramuri ale vremurilor străbătute de bunici, străbunici, contemporani.

Astfel, după „Clepsidra fermecată”, „Jarul din mare”, „Iubirea mai presus de stele”, „Sonia”, „Octombrie, hotarul interzis” și celelalte, după apariții în numeroase antologii literare din țară și străinătate, cronici de excelență, scriitoarea ne bucură spiritele cu noua carte misterios intitulată „Mă vei găsi în curcubeu”.

Adina Lozinschi, implicată în numeroase proiecte culturale, emoționează și prin interpretările la pian ale pieselor marilor muzicieni clasici, precum și prin numeroasele eseuri dedicate marilor scriitori clasici, contemporani, români ori internaționali.

Revenind la noua carte, împărțită în cincisprezece capitole bine documentate, mai ales cele care cuprind date ale vremurilor nu demult apuse: „Cu pușca la tâmplă”, „Eroul din familie”, „Un pian de poveste”, „Moș Vrăbiuță”, „Unică și irepetabilă”, „Falsitate și sinceritate” ..., „Săgeata de foc din învățăturile bunicului”, devin niște filme vii ale acelor timpuri.

Cerul și pământul și miracolele adevărului își găsesc loc în taina microcosmosului numit OM.

Și cartea cuprinde suficiente momente și portrete care îți rămân în suflet, iubirea sinceră devine temelie existenței, care cu blândețe îți mângâie inima și fiecare anotimp trăit, devine lecția pe care o dăruiești și tu mai departe urmașilor, iar scriitoarea Adina Lozinschi are un întreg tezaur de amintiri.

Credința în Dumnezeu devine tot mai reală. Mereu există noapte și zi, iarnă și vară, bucurie și nefericire, dar toate sunt spre evoluția celui care alegând echilibrul, înțelege că și dulcele și amarul alcătuiesc întregul, câtă vreme nimic nu este întâmplător în univers.

Fiecare semen devine o lume, o taină, cum toți eroii acestei cărți-document, deseori și o binecuvântată întâlnire cu tine, cel de altădată, când înțelegi că viața devine propria ta carte a înțelepciunii.

Înveți regăsindu-te prin evenimentele de ieri, fascinația lacrimilor ocrotitoare, ori a bucuriilor întristătoare.

Ascultând străbunul munte al speranțelor, cum povestește celestelor păduri, ori câmpiei inimii despre cereștile întâmplări de altădată.

Simțul umorului, foarte inteligent surprins în capitolele: „Cu pușca la tâmplă”, „Moș Vrăbiuță”, devine personaj miraculos, străbuni, străbunice, vremuri când „un bunic cofetar” își respecta statutul cu înaltă demnitate.

Însăși scriitoarea rămâne surprinsă: „După ce am pășit cu emoție pe firul arborelui genealogic pe linie paternă și am răscolit ceea ce părea uitat pentru totdeauna, eram convinsă că nu voi mai aborda vreodată acest subiect.. Mi-a fost dat să am o putere fabuloasă și o forță nebănuită de a resuscita existențe adormite. Dar am simțit vocea sângelui vibrând numai la gândul spre generațiile apuse, sau cântând melodii din copilăria mea.”

Frontul, „Eroul din familie”, pianul și fascinanta sa poveste merită cu prisosință fixate în nemurire.

Zidurile, casele cu poveștile lor miraculoase, paralele demne între demnitatea domnișoarelor de ieri și de azi, tristeți și bucurii ale familiilor vieții.

Fiecare capitol are un erou foarte bine surprins în lumina evenimentelor: „Persecuția, închisorile, lagărele de muncă forțată, acțiunile represive, nu sunt exagerări, ci clipe de groază prin care a trecut poporul român”.

Case care au adăpostit orori cândva, ori livezi ale frumuseții, oameni frumoși ori asupriți te ajută să înțelegi că sunt cărți cotropitoare, care îi determină pe autori să scrie cu orice preț.

Adina Lozinschi, încă o dată unică și irepetabilă, a scris și scrie cu toată lumina spiritului său evoluat despre toate evenimentele care își cer dreptul la existență, prin spiritul său.

Menirea sa este aceea a scriitorului, artistului adevărat de a nemuri tainele ce i se aştern în drumul existenţei.

Înţelepciunile, „săgeţile de foc” ale bunicului şi-au îndeplinit menirea. Au ajuns la sufletul iubitorilor de cunoaştere, prin această nouă carte, „Mă vei găsi în curcubeu”, adusă în dar literaturii noastre contemporane.

Voi încheia cu un gând de frumuseţe, al autoarei:

„Am visat ceva atât de frumos! Dar nu-mi pot aminti decât prea puţin. Eram ocrotită, eram iubită. Mi-e dor de mama. Mi-e tare dor. Un dor adânc şi sfâşietor. Mă considera unică şi irepetabilă, când de fapt ea era cea unică. Ea era cea irepetabilă. Ea era...şi este”.

Aşa poate fiecare dintre noi deveni la un moment dat, un vis adevărat, frumos, ideal, fascinant.

Emilia Dabu

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Cu pușca la tâmplă

În timpul celui de-al doilea război mondial era camuflaj. Toată lumea era obligată să aibă la ferestre draperii negre care să nu lase nici o dungă de lumină să se vadă pe timp de noapte, pentru ca avioanele inamice cu bombe gata de a fi lansate să zboare în beznă și să nu observe de sus orașul.

După lăsarea întunericului, jandarmii patrulau și verificau toate casele și clădirile. Era interzis să se mai circule pe stradă și oamenii obligați să nu iasă. Pentru a nu se ciocni, purtau în piept o broșă sau un obiect din fosfor care se putea observa de aproape.

Într-o seară de toamnă, bunicul meu, care era om la 40 și ceva de ani, întârziase mai mult la un păhărel descântat cu niște prieteni la o cramă aflată la câteva străzi distanță.

Dându-și seama dintr-odată că era deja ora când se interzicea orice deplasare, s-a gândit în fel și chip cum să facă să plece de acolo în condiții de siguranță, fără să fie prins, anchetat și poate chiar arestat.

Și cum bunicul era un om jovial, care avea mulți prieteni, a vorbit cu doi nemți pe care îi cunoștea bine, căci veneau deseori la cofetărie și îi apreciau prăjiturile.

I-a rugat să îl escorteze cu puștile îndreptate asupra lui, ca și cum ar fi prizonier, până acasă. Desigur că pentru